

— Μωρέ σάν καί σήμερα ποῦ πέθανε αὐτός, ἀπέθανε καί ὁ πατέρας του, ἀναφωνεῖ, μετ' ἐκπλήξεως.

* *

Ὁ κ. Α. ἔχει τήν κακὴν συνήθειαν νὰ ἐρεῦγεται Ἡμέραν τινὰ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ φίλου του Δ. ἐν Εὐρωπαϊκῇ τινὶ πόλει μετ' ἄλλου κύκλου ξένων, ὅτε τῷ ἐπέρχεται ἡ κακὴ συνήθεια καὶ ἐνώπιον πάντων ἐρεῦγεται ἀηδέστατα.

— Ἄ, φίλε μου, Μὴ σέ μέλλῃ! Αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν, ἀναφωνεῖ.

* *

Ὁ κ. Παλλιᾶδης εἰσέρχεται εἰς λουτρόν τι, τοῦ ὁποίου ἡ καθαριότης δὲν τὸν εὐχαρίστησε φαίνεται. Ἐξέρχεται δυσηρεστημένος καὶ συναντᾷ φίλον τοῦ τινος, πρὸ τῆς θύρας τοῦ λουτροῦ,

— Ποῦ πηγαίνεις; τῷ λέγει.

— Εἰς τὸ λουρὸν ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Ἀλλὰ τώρα ἦσουν εἰς λουτρόν.

— Κατόπιν τοιούτων λουτρῶν, φίλε μου, πρέπει κάνεις νὰ κάμνῃ ἄλλο λουτρόν διὰ νὰ καθαρισθῇ.

— !!!

* *

Ὁ κ. Π. φοβερὸς φυλάργυρος μαθητὴν ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑπάρχει συνάδελφός του τις καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας σπεύδει νὰ τὸν συναντήσῃ. Εὐτυχῶς τὸν εὐρίσκει ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἀνάπτουσι τὸ φῶς καὶ ἀνταλλάσσουν ὀλίγας λέξεις, ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν των, ὅτι ἐγνωρίστησαν. Μετὰ μικρὰν σκέψιν, ὁ ἰδιοκτήτης ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἐπισκέπτην καὶ

— Τώρα ποῦ ἐγνωρίστημεν, ἄς σβύσωμεν τὴν λάμπα λέγει.

Καὶ οὕτω συγκατανεύουσιν οἱ δύο φιλάργυροι νὰ μείνωσιν εἰς τὰ σκοτεινά.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ ΜΟΥ.

Μ' ἀρέσκει ν' ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα μόνος,
Ρεμβώδης ἡ ψυχὴ μου ν' ἀφαιρῇται,
Μὲ πόθους μυστικοὺς νὰ συγκινῇται,
Καὶ τῆς πτωχῆς καρδίας μου ὁ πόθος
Ἀθρόας νὰ μοὶ φέρῃ ἀταμνήσεις
Κατευρασθέντων σάλων, καταιγίδων,
Θεληγέτρων καὶ ὀνείρων καὶ ἐλπίδων
Εὐδαίμονος ζωῆς, ἀπολεσθείσης.

Μὲ τέρπει τῆς νυκτὸς ἡ ἐρημία,
Ὁ ἄνεμος, ὁ πνέων καὶ γογγύζων,
Ὁ βῦας, ὁ ποτῶν καὶ ὀλολύζων,
Ἐν τῇ σιγῇ τοῦ σκοτεινοῦ τῇ βαθείᾳ.
Εὐρίσκω τῆς ψυχῆς μου τὴν εἰκόνα
Καὶ κατὰ τὴν καρδίαν μου ῥιπίζει,
Καὶ κατὰ τι θαρρῶ ἀνακουφίζει
Τοῦ στήθους μου τὴν μαύρην ἀλγηδόνα.

Μὲ θέλγ' ἡ προσφιλὴς μου τόρα Μοῦσα,
Τοῦ βίου τὰς σκιὰς νὰ ζωγραφίζῃ,
Τοὺς θεῖους μου παλμοὺς νὰ μ' ἐνθυμίζῃ,
Πᾶν ὅ,τι εἰς τὸν κόσμον ἀγαποῦσα...
Τῶν φλογερῶν καὶ εὐτυχῶν ἐρώτων
Νὰ ψάλλῃ τὰς ῥοήτιδας ἡμέρας,
Τὰ ὄνειρα, τὰς πλάνας, τὰς χιμαῖρας
Τῶν χρόνων μου, τῶν παρεληλυθόντων.

Ἐμπνέει τῆς σιγῆς ἡ ἀθυμία
Καὶ ἔχ' ἡ νύξ στιγμὰς συμπαθεστέρας
Καὶ τέρψεις τῆς ψυχῆς μου ἀγροτέρας.
Καλὸς μας φίλος εἶν' ἡ ἐρημία
Καὶ συντροφος παρήγορος καὶ πρῶτος,
Ὅποταν ἡ ζωὴ δὲν μῶς εὐφραίνει,
Ὅποταν τὰς ἡμέρας μᾶς ματαίνει,
Ἡ θλίψις καὶ ὁ πόθος ἀετνάως.
Ἐν Ἀργεῖ 12 Δεκεμβρίου 1882.

Δ. Κ. ΒΑΡΛΟΥΝΙΩΤΗΣ

Ἐκ τοῦ «Βιβλίου τῶν Ἀσμάτων»

ΤΟΥ HEINE

I

Ὅταν στὰ μάτια σὲ θεωρῶ,
φύγουν ἡ πίκραις καὶ οἱ καύμοι.
Ὅταν στὰ χεῖλῃ σὲ φιλῶ
γιατρεῖσθαι εἰς τὴν στιγμὴν.

Ὅταν σιμά σου ἀκουμπῶ,
αἰσθάνομαι οὐρανοῦ χαρά.
Μὰ ὅταν λέγῃς «Σ' ἀγαπῶ»,
μέρχονται δάκρυα πικρά.

II

Ἐκεῖνος ποῦ τὸ πρῶτον ἀγαπᾷ,
χωρὶς νὰ γαπηθῇ εἶναι θεός.
Ἀλλ' ὅστις καὶ τὸ δεύτερον ἐρᾷ,
ἐπίσης δυστυχῶς, εἶναι τρελλός.

Κ' ἐγὼ τρελλὸς τοιοῦτος, ἀγαπῶ
ἀλλὰ χωρὶς ἀγάπην νὰ εὐρίσκω.
Σελήνῃ, ἀστρᾷ, ἥλιος γελοῦν,
Γελῶ καὶ ἐγὼ μαζὺ καί... ἀποθνήσκω.

III

Σὲ ἀγαπῶ αἰῶνια
Κ' ἡ γῆ ἂν σὲ συντρίμματα κρημνίζοιται, κυρά μου,
θὰ ἐπηδούσατε βαθεῖα μέσ' ἀπ' τὰ καταχθόνια
ἢ φλόγες τοῦ ἔρωτά μου.
Ἐν Λειψίᾳ.

Γ. Κ. Σ.